

[Hartvig Frisch.]

ikke saadan ligefrem behageligt bekendt ved. Den Mand, der udtaler sig til Fordel for disse Lag, vil let risikere at blive sat udenfor det gode Selskab. Han vil mærke det ved sin Gang til Forlæggerne, han vil mærke det, naar han kommer til de Herrer i Ministerierne, at han er en Mand, der er sat udenfor, naar der er Tale om Bevillinger, og han vil mærke det fra den Rigsdag, vi har nu, hvor Landstinget ganske aabent benytter sit politiske Flertal til en politisk Forfølgelse. Naar man har villet lægge Sagen til Rette, som om det var et Spørgsmaal om Harald Bergstedts litterære Kvalifikationer, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at det, man har villet ramme, er en kunstnerisk højt begavet social Skribent, som naturligvis har ramt noget af det, som de Herrer betragter som nødvendigt for Opretholdelsen af det kapitalistiske Samfund, som de sværger til; men dér har de Herrer benyttet et Vaaben og et Mittel, som er i Strid med dansk Forfatnings Aand, og overfor alle dem, der forstaar, hvor meget Hjerte Harald Bergstedt har for Underklassen og det dybeste Proletariat, vil de Herrer herved have stillet den Samfundsand blot, som viser sig, naar de forkaster Krisehjælpen, og som viser sig i deres Handlinger overfor ethvert Skridt, der fra Regeringens Side er gjort for at raade Bod paa netop de værste Følger af Efterkrigstiden.

Finansministeren (Bramsnæs): Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg bemærke, at Spørgsmaalet om Reglerne for Fordelingen af de 10 Mill. Kr., der nu er fastsat i Finansloven, og om, hvorvidt denne eller hin Kommune kan faa Del i denne Bevilling, maa blive afgjort til sin Tid. Men naar det ærede Medlem synes at mene, at hvis en Kommune var særlig daarligt stillet, kunde den ikke komme ind under de frie Bevillinger, maa jeg dog sige, at saa tror jeg, det ærede Medlem er galt vendt, idet der udtrykkelig staar, at den frie Bevilling stilles til Raadighed for Indenrigsministeriet til Fordeling mellem særlig vanskeligt stillede Kommuner. Det vilde dog ogsaa være underligt, om man ved en fri Bevilling, som kunde gives efter Skøn, paa Forhaand bestemte: men særlig vanskeligt stillede Kommuner kan ikke

komme ind under den. Det er nok muligt, at det vilde komme til at se saadan ud, hvis det ærede Medlem og hans Parti skulde forme Bestemmelsen. Men det er nu altsaa ikke blevet dem, og derfor har den den Ordlyd, den nu har, at naar der stilles noget til Raadighed for særlig vanskeligt stillede Kommuner, vil det blive saaledes. Det ærede Medlem vil muligvis senere kunne protestere, naar det kommer i Finansudvalget. Jeg tvivler heller ikke om, at det ærede Medlem vil protestere til den Tid.

Med Hensyn til Finansloven, som den nu foreligger, vil jeg gøre nogle Bemærkninger. Jeg slutter mig til de Synspunkter, som er udtalt af de ærede Medlemmer Hr. Hans Nielsen, Hr. L. D. Rasmussen og Hr. Holdgaard angaaende Landstingets Stilling til Finansloven. Efter min Mening har Landstinget ved denne Behandling af Finansloven indtaget en Stilling, som er ganske i Strid med den parlamentariske Praksis, som efterhaanden har udviklet sig her i Danmark. Vi er i Virkeligheden naaet dertil, at vi med Hensyn til Finansloven ikke længere har Folketingsparlamentarisme, men Landstingsparlamentarisme. Jeg ser jo godt den Tanke, som ligger bagved. Det er den, at man ved at anvende Landstingsparlamentarismen overfor Finansloven ogsaa vil blive i Stand til at anvende Landstingsparlamentarismen overfor Ministeriet, saaledes at det var Landstinget, der bestemte, hvilket Ministerium der skulde være i Danmark.

Det er det, der er lagt op til. Det lykkes ikke, fordi Ministeriet naturligvis ikke kan lade sig tvinge væk af Landstinget. Ministeriet har efter min Mening ikke alene en Ret, men ogsaa en Pligt til ikke at lade sig drive væk af Landstinget. Men jeg er klar over, at Oppositionspartierne her i Salen har ønsket, at Landstinget ved sine parlamentariske Overgreb paa Finansloven kunde fremtvinge en ministeriel Konflikt. Det viser, hvilke Midler Oppositionen bruger.

Det er vel i og for sig ikke til at undre sig over; men Konsekvensen maa blive, at der er et Spørgsmaal i dansk Politik, som tilspidser sig mere og mere, som mere og mere bliver det alt overvejende, naar man skal tænke paa den politiske Fremtid i Danmark, og det er Spørgsmaalet om Kam-